

Процес у Хашком трибуналу против бившег политичког вође Републике Српске Радована Караџића који се наставља, представља случај без преседана како за тај судски орган, тако и за целу послератну Европу. Према подацима до којих је дошао аутор, из политичких и експертских извора у Бања Луци и Сарајеву, почела је реализација на западу разрађеног плана ликвидације државног ентитета босанских Срба, чије постојање је предвиђено Дејтонским мировним споразумом 1995 године. Идеолози, очигледног антисрпског сценарија, који су током последње недеље у средствима западноевропских и босанских медија објавили своје закључке су: бивши специјални изасланик председника САД (Била Клинтона) за Балкан – Ричард Холбрук и бивши високи представник међународне заједнице у Босни и Херцеговини – британски дипломата Педи Ешдаун. За правну заснованост тог акта задужен је Међународни кривични трибунал за бившу Југославију. Непосредни извршиоци су садашњи високи представник, протектор Босне и Херцеговине, словачки дипломата Мирослав Лајчак и војне структуре мусулиманских власти у Сарајеву.

Циљеви муслиманског руководства Босне и Херцеговине су били објављени још 1969/70. г, од стране њеног будућег првог председника Алије Изетбеговића, у делу под називом „Исламска декларација“. Тај рад је поново издат у Сарајеву 1990. године и постао је програм радикалних мусулимана, на основу којег се од власти Босне и Херцеговине тражило да створи државу засновану на исламу [\[1\]](#). Данас се, као човек који решава сва питања у Сарајеву, појављује духовни лидер исламске заједнице Босне и Херцеговине муфтија Мустафа Церић. Управо он тежи стварању унитарне босанске државе по стандардима шеријата, која личи на шиитски Иран, а као најнеприхватљивији модел за своју земљу означава Турску, коју је основао Мустафа Кемал Ататурк, а који је, по речима босанског муфтије, уништио исламске корене.

Ако муслиманске власти Босне и Херцеговине захтевају ликвидацију Републике Српске што произилази из ставова радикалних исламиста, сарадници високог представника међународне заједнице ће то једноставно одрадити за новац који од њих добију. Зарађујући од 20 до 60 хиљада евра месечно, они су, разумљиво, везали своје

финансијско благостање за Сарајево и Брисел, тако да неће спречавати уништавање свима сметајућег државног ентитета босанских Срба.

Господа Холбрук и Ешдаун сумњају да стабилност у Босни и Херцеговини угрожавају радикални исламисти, него босански Срби на челу са својим харизматичним лидером, премијером Републике Српске, Милорадом Додиком. У чланку објављеном у лондонском часопису „Гардијан“ и сарајевским новинама „Дневни аваз“, Холбрук и Ешдаун су Додикову политику назвали убиственом за јединство Босне и Херцеговине, окривљујући га за строго слеђење принципа Дејтонског мировног споразума што, по њиховим речима, омета реформисање државе у складу са њеним потребама. По речима аутора чланка, лично премијер Републике Српске је током последње две године „уназадио“ прогрес који је достигла Босна и Херцеговина на путу ка функционалној држави, при чему је то урадио ослањајући се на подршку Русије која „ствара тешкоће САД и ЕУ где год је то могуће“ [\[2\]](#).

По свему судећи, као модел уништења босанске Републике Српске биће узета војна операција „Олуја“, коју је хрватска војске (уз помоћ америчких инструктора) спровела августа 1995. године против Српске Крајине. Резултат овакве акције јесу хиљаде убијених Срба, док су стотине хиљада били присиљени да напусте своја разрушена огњишта. Значајан број њих ни данас не може да се врати у своју земљу.

Није случајно данас тако активан председник Хрватске Стјепан Месић. Називајући Милорада Додика „новим Милошевићем“, Месић тврди да је “његово животно дело, Република Српска основана етничким чишћењима и геноцидом, што још увек живи“ [\[3\]](#).

Помињање „геноцида“ у Босни и Херцеговини од стране г-дина Месића није случајно. То представља везу актуелних догађаја око Републике Српске са процесом Радована Караџића у Хашком трибуналу. Централна тачка оптужнице је геноцид, као дело војске босанских Срба, при заузимању града Сребренице у јулу 1995. године. Ипак, подаци које наводе експерти – српски, амерички, немачки, холандски и други – говоре не само о одсуству тих 8 хиљада мусулиманских жртава, које се помињу у материјалима тужилашта, него и допуштају да се Сребреница стави у исту раван са најкрупнијим фалсификовањима у светској историји.

За све време радова на ексхумацији и анализи остатака погинулих у Сребреници пронађено је 2211, не тела, него њихових делова. На многима од њих су ране од

експлозива и артиљеријске паљбе. Српски истражитељи су, анализирајући податке Хашког трибунала, дошли до закључка да се може говорити само о 800-1200 људи погинулих и реону Сребренице током 1995. године, а само половина од њих је могла бити стрељана. Међутим, истрага Трибунала је већ прогласила све погинуле жртвама антимуслиманског геноцида, одбијајући да анализира фрагменте тела. Како наводи српски патолог, који је изучавао материјал Трибунала, Љубиша Симић, било је довољно наћи једну кост (!) у реону „пута Хаџићи“, како би се он увео у протокол као реон геноцида и „етничког чишћења“ мусулимана!

На фотографијама, које су направиле америчке беспилотне летелице, од 13. до 27. јула 1995. године одсутствује било каква слика масовних стрељања или колективних гробница. Видљиви су само кадрови на којима одреди војске босанских Срба чувају велики број мусулимана, заробљених (или оних који су се предали) за време напада на Сребреницу, после чега следе слике празног поља. Најпре је о тим снимцима било говора на прес-конференцији у Загребу почетком августа 1995. године. Тада су се новинари окупили у хрватској престоници на другу прес-конференцију, где су представници ОУН требали да говоре о злочинима регуларне хрватске војске против крајишких Срба. Ипак, на самом почетку догађаја дошао је курир из амбасаде Немачке у Загребу и саопштио о пријему авио-снимака „покоља у Сребреници“. Ово је резултирало тиме да је прес-конференција о стварним злочинима Хрвата пропала, те успешно преусмерена на друго поље. Наиме, новинарима су показани исти ти кадрови који не само што не доказују кривицу на рачун тадашњег руководства босанских Срба, него и потврђују да су одреди Ратка Младића после провере заробљеника, део пустили, а део послали у избегличке и заробљеничке логоре у другим деловима Босне и Херцеговине.

Узгред, око хиљаду стрељаних босанских мусулимана за које Хашки трибунал оптужује Радована Караџића и бившег команданта војске босанских Срба генерала Ратка Младића је 1996. године гласало на локалним изборима. „Ми видимо на списку погинулих имена људи који или уопште нису били у Сребреници, или који сада живе у САД и у другим западним земљама“ – рекао је аутору овог текста премијер Републике Српске Милорад Додик.

Размере фалсификовања у Сребреници и замах сценарија за ликвидацију босанске Републике Српске, изазива сумњу да се над Србима Босне и Херцеговине надвила смртна опасност. А власти суседне Србије наравно неће заштитити босанске Србе, као што то нису урадили ни 1995. године по питању хрватских Срба, јер су исувише окренути „процесима евроинтеграција“. Значи, Милораду Додику и његовим грађанима остаје да рачунају само на себе – и на Русију која је гарант Дејтонског мировног споразума.

Балкански ратови се настављају

Пише: Петар Искендеров
петак, 19 децембар 2008 19:57

Балкански ратови се настављају...

Фусноте:

[1] Izetbegović A. Islamska deklaracija, Jedan program islamizacije Muslimana i muslimanskih naroda. Sarajevo, 1990.

[2] The Guardian, 2008, 22 Oct.

[3] Der Spiegel, 2008, 9 Okt.